

Kategori B

Ur Beckomberga

Av Sara Stridsberg

Mamma berättade aldrig någonting om därifrån. Det var som om hon kom från ingenstans. Det fanns inga brev, inga saker, inga släktingar. Det var som de där månhaven. Det såg ut som hav, men det fanns inget vatten, bara mörka gåtfulla fläckar som liknade oceaner. Stillhetens hav. Stormarnas ocean. Drömmarnas hav. sjukdomens hav. Förfallets hav. Sömnens hav. På bilderna från stadshuset ser de ut som barn, pappa och hon, som nyfödda, som om de just anlänt till världen. Jag älskade den där bilden. Jag tittade så mycket på den att färgerna försvann till slut. Hans ansikte hade hon redan klippt bort, och hon hade glömt hans namn, men jag tittade på de där ljusa kostymbyxorna och den blommiga skjortan. Jag trodde alltid att han skulle komma och hämta mig. Jag var så säker på att han skulle komma. Varje gång en kille kom emot oss i tunnelbanan trodde jag det var han. Men du måste väl för fan komma ihåg vad han heter. Är inte det det minsta man kan begära?

Texten kan ha bearbetats för att passa auditionsituationen